

Vg
372

Halle

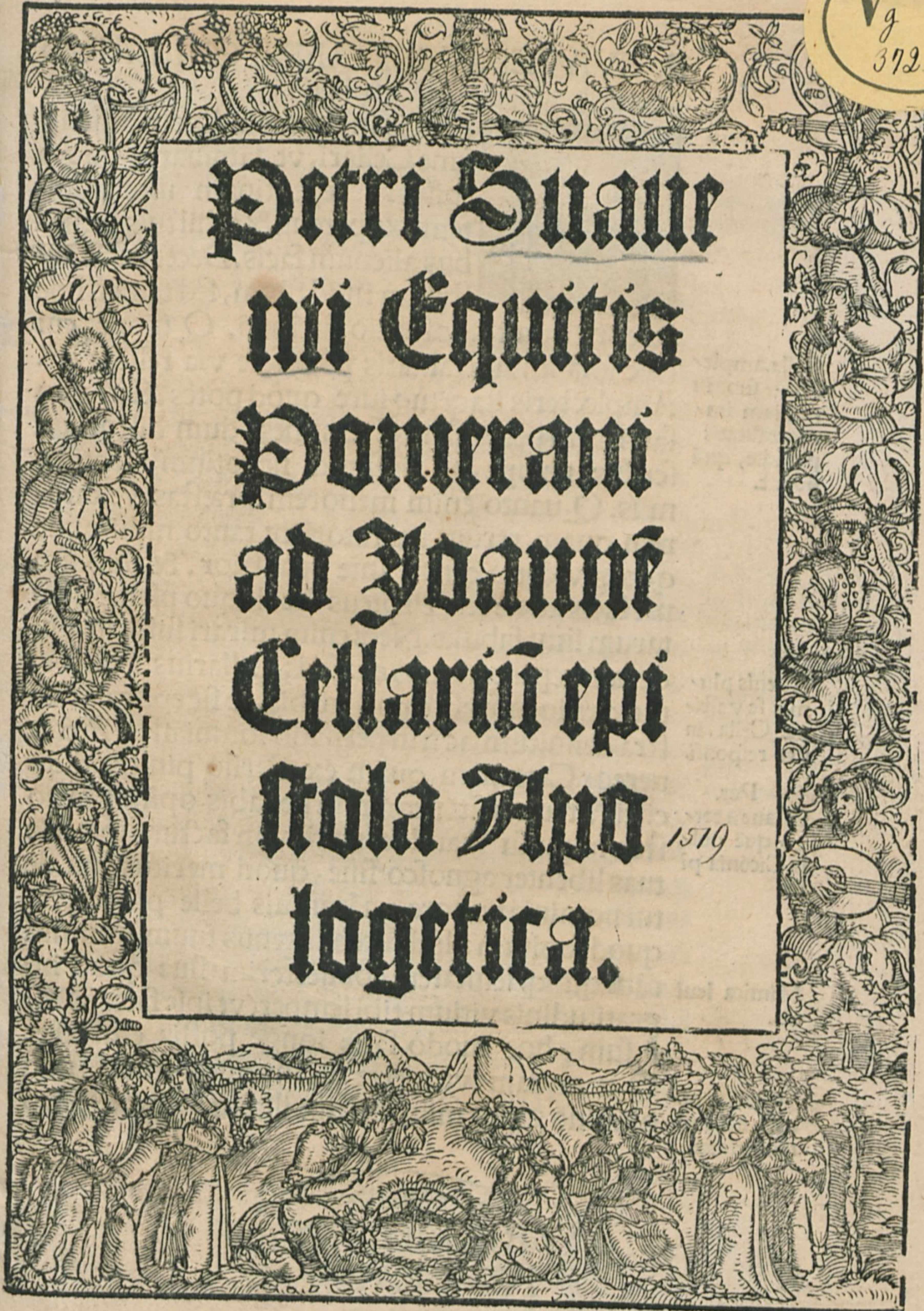

QK 198. (26)

Vg
372

**Petri Suave
nii Equitis
Pomerani
ad Joannē
Cellariū epi
stola Apo
logetica.**

1579

P. SVAVENIVS, IOANNI CELLARIO

ελληβορον.

Cella. ample-
ctitur suo iu-
re viam im-
mortalitatis
parādæ, quā
potest.

Alienis plu-
mis se vesti-
uit Cella. in
sua responsi.

Per.
O Iane a ter-
go quē nul-
la Ciconia pi-
sit.

Mimica leui-
tas.

Gratiæ ni-
miæ nō om-
nino gratæ.

Edigis in consuetudinem, amicis-
sime Cellari, vt familiares quoq;
epistolæ repentinam mortalitas-
tem exuperent. & nihil tuis mori-
bus alienum facis. Decet enim fe-
stiuum illud tuum, sed tamen sine
cerebro caput, hoc studio detineri. Quippe, cui
hæc sola immortalitatis parandæ via relicta est.
Amplecteris itaq; tuo iure, quod potes. Sed non
fatis intra pelliculam te contines, dum historiam
scribis. nempe, ad eiusmodi negotium ineptissi-
mus. Quanto enim meliorem præstas vexato-
rem, quam rerum narratorem, tanto mihi nunc
quoq; videris, quam ante venustior. & dubium
me facis, tu ne scis Proteus ille, de quo plenæ poe-
tarum sunt fabulæ. Neq; enim mirari sufficio, vnde
de tam repente nouus euaseris Cellarius. Nisi fors-
te extra iocum est quod scribis, te sic epistola nos-
tra delinitum, ac si in pernaſſo somniaſſes. Sed re-
uereor Ciconiam, quam ex Persio pinſere didi-
cisti. Vt cunq; sit (neq; enim negabis, opinor, te no-
stro impulsu suauiloquentiorem factum) gratias
tuas libenter agnosco. siue, quod meritis sim de
tui nominis honore, quātumuis belle. propterea,
quod sopitum illud dicendi genus tuum, in mimi-
cam quoq; leuitatem conuerterim. siue, quod in-
gratitudinis vitium tibi semper (vt ipse fateris) in-
uisum, hoc modo satis longe possis effugere.
Quanquam (vt aperte dicam quod sentio) non
omnino gratæ mihi fuerunt illæ tuæ gratiæ. prop

IO
cifs
oq
itas
oris
fe
line
cui
est.
non
am
ffis
to
inc
um
oe
vne
or
no
re
di
no
ias
de
ea,
mi
in
in
re.
non
op

terea, quod nimix extiterunt. Nam, nec ob τῆσ Φι
λαυτ. ασ suspicionē, omnes agnoscere possum, nec
ī te satis digne regerere. Conabor tamē, si diis pla
cet, & ipse, studium in te meum exponere, quando
tu υπερβολικωσ adeo, de nostro sentis ingenio.
Nec voluntati adscribi velim, sicubi non Hesio
dia mensura tibi occurrero, sed facultati. Quāq̄
is sum ego, q, vel tuo ipsius iudicio, te ex dormitā
te vigilantem, ex inculto lepidum, & plane alium
effecerim. Tu rursū, si quisquā alius, de nobis
certe es meritus, qui laqueum ferres. Hæc em̄ est
propria merces eorum (nisi me quid fallit amici
studium) qui familiaribus epistolis suum ius adi
munt. Sed obstat illud, non tantum in reponendis
gratiis, sed omni adeo opere vehementer spectan
dum, αικαι Δυνηαι. Quare interim erit aliquo p
dire tenus, si non datur ultra. Sed quo? Te enim
nunc ipse in consilium adhibeo, num velis inter
octavi cœli heroas lucescere, an in nono potius
cum tribus illis tuis Musis secreto fabulari? Ti
mor enim est in octavo propter vrsas, & sinuo
sum illum aguem, sed non inconueniens tuis mo
ribus locus. In nono vero, altum illud silentium,
& confabulationi maxime subseruiens, secessus.
Quem equidem: cum tua adeo ipsius voce arator
sim: si tibi non solum inarare, sed tuarum quoq̄
virtutū seminib. ispergere nitor maius fortasse ne
gotium suscipio, quam pro meis virib. Vt qui in
ipsum quoq̄ cœlum, aratrum coner inducere. Sed
tamen, si mores tuos exposuero, & facta secundū
virtutem collaudaro, dignabitur hanc insolentiā
nostram venia, candidus lector. Siue, quod pro

Hesiodia mē
sura occurre
re.

Familiarib⁹
literis suum
ius adimētes
laqueum me
rētur.

Adhibet Cœl
la, in cōsiliū,
num velit in
ter heroas oc
tavi cœli lu
cescere, an in
nono potius
cū trib⁹ mu
sis suis secre
to fabulari.

A ij

Tres Musæ
Cella.

Saturno agri
cultura, Cere
ri fruges, Bac
cho vitis, q̄
rundam opi
nionē debet.

Mulierū ge
nus zelotipū

Cell. per tres
Musas signi
ficat tres lin
guas.

Aliorum in
uētis vti, mi
seri est inge
nit.

Catachrisms?
Cella.

uocatus facio. Siue, quod tibi verborum nouato
ri, & locum adscripturus nouum, non ineleganter
sim. Tu enim ille es, qui nobis nouem Musas in
tres redigisti. Quod tuum in omnes latinarum
literarum studiosos beneficium, si longius exau
ditum fuerit, non minus immortalitatem merebis
tur, quam, aut Saturni agricultura, aut Cereris
fruges, aut Bacchi vitis. Prodest enim non minus
hodie mortalium ignauitæ, tres tantum esse Hero
doti Musas, quam profuit olim industriæ, diligē
ter ea conquirere, quæ ad vitæ commoda pertine
bant. Hoc autem pro summo in te amore nostro
dissimulare non debeo, quod periculum tibi im
minet a sex reliquis, dum tres tantum agnoscis.
Nam & ἑλλοτοπον est mulierum genus, & contenz
tionis maxime studiosum. Nosti enim, quam ægre
ferat apud Homerum Iuno, Iouem suum κρυπτα
δια φρονεοντα δικαξεμυ. Quod, si in musas nobis
certamen induxeris, tu videris, vbi alterum sis in
uenturus Paridem. Iudicium enim hic, ob parem pe
ne nominum laudem, non procliue est. Vt non di
cam etiam, quod dubiū adeo lectorem facis, quas
tres ex nouem maxime velis. Nam, quod ad me
attinet, abūde capio schema tuum. Significas enim:
nisi me fallit opinio: tres linguas. Quæ vox, quo
niam in ore nunc omniū est, a te non iniuria con
temnitur. Decet enim Cellarianam maiestatem non
tantū maiorum inuentis vti (nam hoc, si quid Ari
stoteli credimus, miseri est ingenii) sed etiam no
uum aliquid effingere, quo maiestatem illam cœle
stem propius referas. Cauendum autem est, ne om
nes hunc tuū καταχρησμον parū intelligant. Nam

& schema est, nostris temporibus rarum, & moribus infrequens. Sed hæc tu: quæ tua est prudentia: & vt soles omnia, diligenter prospicies. Quippe, cui tale in reb. omnib. iudiciū est, vt nulli vnq̄ simile. Etm̄, de oratoris professione ea sentis, quæ nullus vnquā veterum, qui de dicendi facultate aliquid scripserunt. Quis em̄ ante, quā tu hoc indicasses, credere potuisset, nullum esse discrimen inter oratorem, & oratorem perfectum? An non extat libri M. Ciceronis de oratore perfecto? Quid ita perfecto, nisi sit, & qui dicatur imperfectus? Sed hanc nouā rerum συγχευσιν facile cōdonam tibi, qui expedite adeo nobis secernis, totum esse ab eo, quod sit totaliter. Cæterum, cum adeo sacrarum literarum professionem tibi vendices, hoc mirari de te nequeo, quod tui decori oblitus: quod tamen iudicio proximum esse solet: euangelicam vocē, Beat⁹ v̄ter, q̄ te portauit, & vbera q̄ suxisti, p̄ scōmate in nos detorq̄as. Hæc ne est tua religio in tractādīs sacris, vt quæ, nec p̄phanatissimi gētilis in suorū deorum simulachris ausi sunt, tu in viuificis spiritus sancti mysteriis turpissime coneris? Quoties legis apud Vergilium, Aeneā a priorū deorū contactu abstinuisse, cum se immundum, aut cæde pollutū credebat? Et tu, spurcissime nebulo, in me ludere audes his verbis, quæ solus dei filius audire dignus fuit. Neq̄ em̄: vt opinor: hic me honoris tui memorem esse oportet: cum tu, non tantū professionis tuæ, sed amicorū quos iactas, adeo sis oblitus: vt, quæ illi ad restituendam pietatem dies noctesq̄ conferunt, tu vulgi

Schema Cel.
 rarum & infrequens.

Cella, expedite
 te secernit in
 epis. sua totū
 a totaliter.

Vide, quam
 grauit̄ iis
 stomachetur
 Erasmus in
 suo cōpēdio.

Falso se mag
 norum amicitia
 iactat
 Cella.

A iij

Falso se mag-
norū ami-
tia iactat Cel-
la.

Cella, audet
pl⁹ bonis gē-
tilibus.

Socrates per
coelum iura-
re noluit.

Ozæ histo-
ria.

Angusti est
ingenii, seriis
risum capta-
re.

Fabius mo-
net, ne ipsi ri-
diculi, risum
moueamus.

Hos Cella,
iactat ami-
cos, sed falso,
vt eorum li-
teræ docent.

fabulā reddas. Hic, hic, nunc curæ tibi fuisset tuus
ille albus, quē tu me ante perdidisse gloriaris, quā
inuenerim. Nam, boni iuuenis nomen: quod vnum
profiteor: etiā te reclamante, tenere possum. Tu
vero videris, quō sacrarū literarū p̄fessionē susti-
neas, si quæ nulli, saltem boni, gentiles ausi sunt,
tu Christianus, non dico quā christiane, moliris.
Nō mouet te gentilis ille Socrates, cuius tanta fuit
in diuinis obseruatio, vt per coelū iurare noluerit:
sed semper, *NI TON KUNON?* At, moueat saltē ille veteris
testamēti Oza, qui ex cōtactu cœlestis arcæ, mor-
tem cōmeruit. Tu vero ex p̄phanatione sancti spi-
ritus arcanorū, vitā speras? O indignū nephas. O
angustū Cellariū, Si adeo es inopis ingenii, vt se-
riis risum te mouere necesse sit. Cōsulti⁹ vtiq; gra-
uitatē seruasses, quā ridicule adeo risum mouis-
ses. Scis em̄, quā accurate moneat Fabius, ne ri-
sum moueamus, ipsi ridiculi. Sed dandū fortassis
hoc est autoritati tuæ, quia modicū est. At, cum
tot Erasmos, tot Capniones, tot Fabritios, tot
Buschios in scriptis tuis, partim amicos, partim
p̄ceptores, partim parētes ostētes, cōuenisset vtiq;
te nō adeo a parentū tuorū moribus recedere, vt
plane adulterin⁹ videaris filius. Nam illi q̄s citas,
toti⁹ orbis cōsensu, reparādis sacris literis sunt ge-
niti. Tu vero adeo nō idē sequeris iudiciū, vt quæ
patres tui dies noctesq; vindicādis literis cōferūt,
tu in ludū iocūq; cōuertas. Sed vide, quā nō satis
cōsulte. Nam p̄terq; quod dubiū mihi reddis his fac-
tis, an sis oīno tantorū virorū p̄genies: cū adeo re
ipsa nō cōfirmes: & hoc incōmodū est, quod prouer-
bio fidē detrahis, quo veluti muro, cōtra me vsus

es. Nō em̄ iam solū dicere possum κακὸν κορακοσ κακὸν
κονων. Sed etiā καλὸν κορακοσ κακὸν κονων. In tantū nō
sunt hæc ομοια κορακοσ ωα. Idq̄, cum maxime esse
debebant. Nam, cum libenter cum Homero sentis
as, vtpote, ex quo ptuleris illud οὐ χρῆ πᾶν νύχι
ον, tum certe hic dissentire te non satis decebat, vbi
generis tui contentio vertitur. Ille em̄ tantam fere
tribuit vbiq̄ parentibus & liberis similitudinem,
vt Menelaum inducat ex ipso tantū aspectu sic lo
quentem ἐπει οὐδε κακοι τοι οὐσδε τεκοιεν. Te vero sa
crarum literarum prophanatorem, a tantis viris
prognatum credere poterimus? Vides nunc, opi
nor, quā non in nugis tragædias agam. quanque
possim abunde multa producere, quibus maleuo
lentiam & ignorantiam tuā queam abunde testa
ri. Sed nolo lectori tempus & nummos his nugis
suffurari, quod tu facis, dum multis verbis nihil
tamen dicis. Nam, quod nihil promoueris seria re
sponsione tua, quantū ad causam attinet, tametsi
loquacissima, hoc vnum satis indicat. qd, vt maxi
me possis ostendere, quicq̄ a Cæsario Pfluck præ
lectum, nunq̄ tamē efficies, quin eo tempore, quo
tu scribis, factum non sit. vt sic adhuc manifestari
& ingratus a deo, ne dicam imprudens, calūniator
existas. Quod em̄ nō ignorem quid sit calūnia,
alias ostendā. Interim hic nunc vsura fruiere. Qd
vero a discipulis tuis expectas, vt intra sua regna
continere se possint, hoc eatenus approbo, quate
nus tua patitur inuidia. Cæterū, vbi p̄ceptoris no
men & fama vertitur, ibi sic in eius verba iuro, vt
vita comite, derelicturus nō sim. Neq̄ tu me tuis
Ciconiis, aut albis auriculis absterrebis, quas so

Id est, Mali
corui, malū
ouum. sed bo
ni corui, ma
lum ouum.
& similia
corui oua.

Quonia ma
li tales non
gignerent.

Arguit Cel
la. mendaci
& conuincit.

79. 317 BK

Versus Per-
sii ex saty. pri-
ma.

Cella. men-
dax aut calu-
niator.

las ex Persio imitari didicisti. Nam, si totum ipsius poetæ contextum legisses, non adeo scurriliter tuam causam egisses: ut, qui hæc, veluti præsens in te dicere videtur, Nil ne pudet capiti non posse pericula cano pellere, quin trepidum hoc cupias audire decenter? Fur es ait Pedio, Pedius quid? crimina raris librat in antithetis, doctas posuisse figuras, laudatur: bellum hoc. bellum? At minime bellum, Cellarium mendacem esse: aut, ne quid grauius dicam, calumniatorem. Præceptoris utique mei eloquentia, toto orbi nota est. Nec magni refert, quod tu modestiam nobis denegas, qui ipse nullam habes. Iudicium erit aliorum, vter nostrum modestius sacra prophanæ tractauerit. Tu interim hunc puerum pro viro tuo recipe. Neque enim reuereor hoc nomen, modo non putes euangelicum illum & centum annorum. Sed hic tuis moribus conuenerit magis. Discipulos tuos, ad quos relegare me niteris, non accepto: ut, cum quibus mihi, nec rei quicquam, nec spei. Tu es Hector ille, qui Patrocli mei armis superbis. Te ego præceptoris absentis nomine eatenus accusabo, quatenus tu, te abunde purgaueris. Nam, tergiuersionem tuam seriam, parum ad rem facere, nos abunde, tametsi paucissimis verbis, probauimus. Nunc bene vale, & si minus abunde tuis scommatibus satisfactum est, cogita, me adhuc puerum, non tam conuictis, quam æmulatione tecum decertasse. Lipsiæ, quarto nonas Septemb. Anno M. D. XIX.

ips
rilis
oræs
non
c cu
qd?
uisse
ime
l gra
que
i res
ipse
strū
inte
em
licū
bus
reles
mia
i Pa
s ab
u, te
tuā
netfi
vale,
tum
tīs,
quar

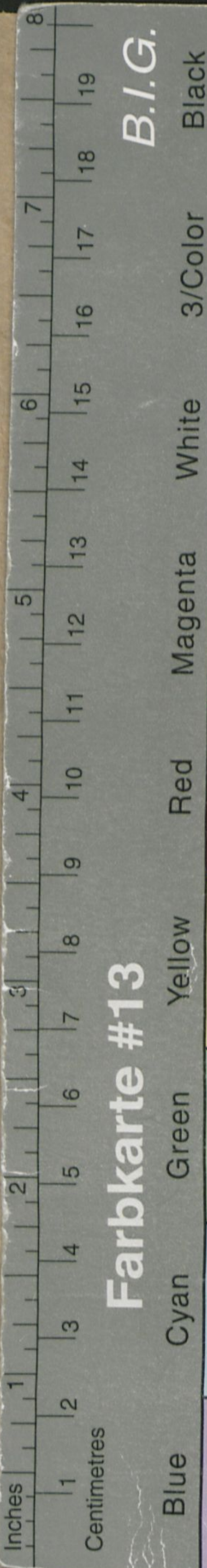
(x2206673)

Vg
372

(26)

Petri Suave
nii Equitis
Pomerani
ad Joannē
Cellariū epi
stola Apo
logetica.

1579

